

for Selvstyret og dog ikke kan mene andet end, at Selvstyret betyder, at Folket raader uden Indskrænkning, at gaa med til en Valglov, hvor de selv i hvert Fald tror, at ethvert Parti faar de Mandater, det har Krav paa. Hvis Venstre vil søge at gennemføre en anden Valglov, er de ikke med til at arbejde for en rolig Udvikling her i Landet. Jeg kan ikke forstaa, at det kan være muligt for Venstre at gaa til et Valg med Opretholdelse af „den sorte“ Streg, der absolut, det kan ingen skjule, maa virke uretfærdigt, aldrig kan give Vælgerne de Mandater, de har Krav paa.

Korsgaard: Jeg hører til dem, der ønsker en ny Valglov og en retfærdigere Valglov, men samtidig nærer det Haab, at dette Ønske kan opfyldes ved Samarbejde mellem Rigsdagens 4 store Partier. Det, der skal tilstræbes ved en ny Valglov, er Retfærdighed i den Forstand, at ethvert Parti her paa Rigsdagen kan blive repræsenteret efter sin Styrke ude i Landet og opnaa denne Repræsentation uden Alliancer. Det er i Virkeligheden, i hvert Fald efter min Mening, et af Kærnepunkterne, at Partierne ikke skal have nogen Interesse i Alliancer, thi jeg tror ikke det mindste paa Forhaandsløfterne om, at Partierne nu vil gaa til Valg hvert for sig, hvis de har Interesse i ikke at gøre det. Spørgsmaalet er da, om de to Forslag, som nu er fremme i Diskussionen — det Forslag, der er stillet af Regeringen, og det Forslag, der er stillet af mit Partis Ordfører paa mit Partis Vegne —, hvert for sig ophæver Interessen for Alliancer. Jeg tror at turde paastaa, at det Forslag, som er stillet af mit Partis Ordfører, ophæver denne Interesse, og jeg tror, at denne Interesse kan ophæves, uden at man behøver at forøge Rigsdagens Mandatantal, selv om man tager Sønderjylland med. Ude i Landet er Ønsket om at faa flere Rigsdagsmænd jo ikke særlig fremherskende. Jeg ved meget vel, at man kan kæle for meget for denne, om jeg saa maa sige, Foragt for de mange Rigsdagsmænd, og jeg vil sige, at stilles jeg overfor Valget mellem en Valglov, som byder Retfærdighed og til Gengæld maaske rummer mange Mandater, og paa den anden Side en Valglov, der ikke byder Retfærdighed, men nøjes med faa Mandater, foretrækker jeg absolut en Valglov, som byder Retfærdighed. Naar man ude i Befolkningen er imod de mange Rigsdagsmænd, er Grundene dertil forskellige; men

kan man imødekomme Vælgernes Ønske i Retning af forholdsvis faa Rigsdagsmænd og samtidig opnaa Retfærdighed, forekommer det mig, at man bør gøre det. De, som er imod de mange Rigsdagsmænd, siger bl. a., at hver Rigsdagsmand koster mange Penge. Dette er vist i og for sig ikke rigtigt, thi selv om Rigsdagsmændene skal have større Diæter, som jeg nu hører, det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) ønsker — et Ønske, jeg ikke skal gaa særlig stærkt imod —, vil det dog ikke blive noget særdeles betydeligt, finansielt set, naar vi staar overfor et Finanslovsforslag paa en 4—500 Mill. Kr. Man skal ogsaa have mere Plads, hvis man skal have flere Rigsdagsmænd, idet der skal være Plads til os alle, naar vi er her. Vi er jo for Resten sjældent samlede alle sammen paa een Gang, men da man aldrig kan vide, hvem der ikke er her, maa det indrettes saaledes, at vi alle kan være her, og det koster ogsaa noget. Men, som sagt, dette er for saa vidt Smaating. Kan man opnaa disse smaa Fordele, uden at det gaar ud over Retfærdigheden, ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde gøre det.

Jeg har anstillet en Beregning over, hvorledes Mandaterne vil fordele sig, hvis den Sainte-Laguë'ske Metode anvendes i Amterne. Jeg forudsætter, at man oprettholder ganske den samme Kredsinndeling, som man har nu, altsaa 92 Kredse i Provinserne, 1 paa Færøerne og 24 i Hovedstaden. Under den Forudsætning og med de Stemmetal, man har fra sidste Valg, og som naturligvis i nogen Grad maa revideres af Hensyn til Alliancen, tror jeg at turde sige, at der er stor Sandsynlighed for, at det Lovforslag, som er bygget op paa de Tanker, mit Partis Ordfører har fremsat, vilde give til Resultat, at det konservative Folkeparti vilde faa 23, Venstre 37, de Radikale 23, Socialdemokraterne 33 og Erhvervspartiet 1 Mandat. For at opnaa fuld Retfærdighed vilde man saa behøve højst 15 Tillægsmandater, det vil altsaa sige, at der vilde blive 8 Tillægsmandater færre, end man har nu. Disse 8 Mandater vilde man altsaa have til Raadighed for Sønderjylland, og dog vilde man kunne opnaa en retfærdig Valgordning.

Fornuftigvis kan der siges noget imod ethvert Valgsystem. Der kan ogsaa siges noget imod det System, mit Partis Ordfører har gjort sig til Talsmand for. Det forekommer mig imidlertid ikke, at de Indvendinger, som den højtærede Inden-